

Den næste sag på dagsordenen var:

**12) Første behandling af lovforslag nr. L 31:
Forslag til lov om ændring af lov om Arbejds-
markedets Tillægspension med flere love.
(Midlertidig pensionsopsparring).**

Af arbejdsministeren (Jytte Andersen).

(Fremsat 21/10 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Poul Erik Dyrland (S):

Ingen kan vel være i tvivl om, at vi i den socialdemokratiske gruppe bakker fuldt, helt og fast op om regeringens økonomiske politik, også når det drejer sig om at indføre foranstaltninger, der dæmper forbruget.

Lovforslaget, som vi her behandler, er en forbrugsdæmpende foranstaltning, som – når nu det skal være – er ganske fornuftig og tilpas i omfang. Der er megen fornuft i at bede danskerne om i et år at spare ekstra op til pensionsalderen, og det bliver ikke ringere af, at den opsparring, der skal foretages i 1998, forrentes som den øvrige ATP-opsparring, som de fleste har, det vil sige med den suverænt bedste forrentning af pensionsmidler i dette land.

I Socialdemokratiet har vi også mærket os den megen ros og opbakning, som forslaget om ekstra pensionsopsparring har fået fra stort set alle interessegrupper i dette land. Derfor er vi stadig lidt forundrede over den vanskelige start, forslaget fik på sin vej igennem Folketinget. Selv SiD roser regeringens initiativ og handlekraft, og det er glædelige toner fra den kant.

Jeg vil også referere til, at jeg mandag aften på et stort LO-møde i Holbæk havde fornøjelsen af at redegøre nærmere for den række af forslag, som regeringen har fremsat på arbejdsmarkedsområdet, herunder det forslag, vi nu behandler. Reaktionen på min redegørelse var enkle, meget spredte kommentarer og spørgsmål, men hvad der er værd at hæfte sig ved er, at der var ingen kommentarer eller spørgsmål til den ekstra pensionsopsparring, selv om det oprindelige forslag fra regeringen efter Socialdemokratiets opfattelse er blevet dårligere, efter at forslaget har været forhandlet med Folketingets partier og der er indgået forlig med V og K. Det er min opfattelse, at reaktionen fra den for-

samling er et klart udtryk for, at der er en bred opbakning fra befolkningens side til dette her forslag, også til, at alle skal yde et bidrag.

Og netop det, at stort set alle i den erhvervsaktive alder skal bidrage, er jo kernen i forslaget. I den socialdemokratiske gruppe vil vi ikke forfalde til den forslidte travet om, at bare de rige betaler, så er alt godt. Når der er tale om forbrugsdæmpende foranstaltninger, må vi alle sammen bidrage.

I den forbindelse er det værd at bemærke, at der i forslaget er indbygget en bundgrænse på 34.500 kr. Det betyder, at mange unge og en del deltidsansatte fritages for opsparringen, og det synes vi i grunden er ganske fornuftigt.

Regeringen har lagt stor vægt på, at den ekstra pensionsopsparring skulle være så enkel som muligt. Derfor valgte vi ATP-modellen, som er nem, og som er ubureaukratisk. Under åbningsdebatten så det nu ikke meget ud til, at ATP-modellen kunne nyde fremme, men vi kan i Socialdemokratiet i dag konstatere, at det lykkedes V og K i løbet af nogle ganske få timer at dreje sig selv 180 grader.

Nu får vi en næsten ubureaukratisk løsning. Der er skønhedsfejl eller en skønhedsplet, om man vil. Her tænker jeg på den løsning, man har aftalt omkring frikortene. Aftalen står vi selvfølgelig ved, men mange arbejdsgivere skal i 1998 arbejde med to sats på arbejdsmarkedsbidraget, henholdsvis 8 og 9 pct. Mange arbejdsgivere vil komme i den situation, at når frikortene er opbrugt, ja, så skal arbejdsgiverne ændre i deres lønsystemer, fordi arbejdsmarkedsbidraget skal ændres fra 8 til 9 pct. En sådan model er imod enhver form for rationel tænkning. Det vil skabe et enormt bureaukрати. Det er efter vores opfattelse en gang administrativt bøvl, som ingen kan være bekendt.

Jeg vil derfor opfordre V og K, der står bag denne model og står krampagtigt fast på den, om at tænke sig om endnu en gang. Jeg er sikker på, at skatteminister Carsten Koch er parat til at lave dette her om. Skulle det ikke være tilfældet, at man er parat til det og er parat til at finde en anden løsning, vil vi i Socialdemokratiet ikke have skyld for det administrative bøvl. Det bureaukрати og bøvl, der lægges op til, skal alene tilskrives forligspartierne V og K.

Vi har forstået, at regeringen af skattetekniske årsager ønsker det her forslag hurtigt igennem Folketinget, og det er vi i den socialdemokratiske gruppe parat til at medvirke til.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Hr. Poul Erik Dyrlund sagde, at alle skal bidrage. Det med, at hvis bare de rige betaler, så er alting godt, kan vi diskutere en anden dag, men det er faktisk overhovedet heller ikke det, der er tale om. Det, der er tale om, er, at den enlige på kontanthjælp efter skat mister 0,9 pct., hvorimod en højtlønnet efter skat mister 0,4 pct.

Jeg vil gerne spørge, hvorfor Socialdemokratiet er gået med til en fordelingsprofil, der ser sådan ud, og har lavet den sammen med V og K, så den oven i købet bliver værre, i stedet for at forhandle med venstrefløjen.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Nu har jeg den opfattelse – og jeg skal erkende, at det er frit efter hukommelsen – at det faktisk var sådan, at da vi havde åbningsdebatten her i Folketinget for snart fjorten dage siden, var situationen den, at regeringen tilbød at forhandle med alle partier omkring det her; men som jeg lyttede mig til det i løbet af dagen, så var det jo ikke ligefrem sådan, at venstrefløjen stod i kø for at ville indgå aftaler med regeringen om det her.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det, venstrefløjen krævede, var en profil, som klart ramte dem, der har et overforbrug, hvad bistandsmodtagere overhovedet ikke har mulighed for at have. Det afviste man at forhandle om, og til gengæld gik man i forhandlinger med dem, som principielt afviste modellen. Det er da underligt. Vi var åbne over for en form for opsparing, som bare havde en rigtig profil, men det gad man ikke undersøge, man gik tværtimod til V og K. Og resultatet ser vi jo i dag.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg ved ikke, hvad hr. Poul Erik Dyrlund forstår ved, at vi ikke skulle have stået i kø for at være med. Vi tilbød at skaffe nøjagtig det samme beløb. Vi kunne endda gøre det på en sådan måde, at det i højere grad kunne gavne statskassen end det forslag, der ligger her; det gør det modsatte.

Vi foreslog, at man kunne få nøjagtig den samme forbrugsbegrænsende virkning ved, at vi indførte en regulær, gammeldags bunden

opsparing for de indtægter – og kun den del af indtægten – der ligger over 250.000 kr. Så skal man beregne procenten, og det betyder så, at det er dem, vi kan kalde de rige – det gælder f.eks. hr. Poul Erik Dyrlund, og det gælder mig selv – der ville falde ind under ordningen. Det syntes vi var rimeligt. Vi syntes, at de mennesker, der stort set ingen skattelettelse får i 1998, skulle friholdes, medens de mennesker, der får ganske pæne skattelettelser, dem kunne vi godt tage fra, fordi det er de mennesker, der har forbrugsmuligheden i år, og det er de mennesker, der har det ekstraordinære forbrug i år.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg kan høre på hr. Aage Frandsen, at de vurderinger, de enkelte partier havde forrige torsdag af det her spørgsmål, ikke har ændret sig fra den dag og til i dag, og der er kun at sige til det, at vi i regeringen og regeringspartierne har haft den grundlæggende opfattelse, at alle skulle være med til via 1 pct.-ordningen at bidrage til dette her.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det er selvfølgelig rigtigt, som hr. Poul Erik Dyrlund siger, at hvis en forhandling skulle tage udgangspunkt i, at regeringen mener, at alle skal bidrage med 1 pct., så var der ikke så meget at forhandle om og stå i kø efter, for det ønsker vi ikke. Vi ønsker ikke – for at sige det lidt populært – at bistandsklienten, den arbejdsløse og kassedamen skulle bidrage. Det mente vi ikke, og det mente regeringen, og derfor kunne vi åbentbart ikke blive enige, og derfor var der ikke grund til, at vi stod i kø i ret lang tid, da vi konstaterede det.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jamen der er kun at sige til hr. Aage Frandsen, at jeg tror, både regeringen forrige torsdag og såmænd også jeg i dag har forstået SF's budskab i det her. Og det er så her, vandene skilles, og synspunkterne skilles.

Lars Løkke Rasmussen (V):

Jeg afslører ikke nogen stor hemmelighed – selv om man jo i folkemunde siger, at netop denne talerstol er velegnet til at afsløre hemmeligheder, for det når alligevel aldrig rigtig ud – ved at sige, at dette forslag eller hovedstrukturen i

dette forslag ikke er groet i Venstres have. Alle er naturligvis bekendt med, at vi er af den grundlæggende opfattelse, at udfordringen i den danske økonomi i højere grad skulle mødes med opstramninger i den offentlige sektor frem for forbrugsdæmpende foranstaltninger i forhold til den private sektor.

Når det så er sagt, vil jeg sige, at Venstre naturligvis kan støtte det forslag, der ligger her, fordi det jo er resultatet af det forlig, der blev indgået, efter at statsministeren noget panikagtigt afbrød Folketingets åbningsdebat.

Når hr. Poul Erik Dyrland for kort tid siden sagde, at Venstre og Det Konservative Folkeparti den pågældende aften drejede 180 grader, så må jeg sige, at det er et billede, jeg overhovedet ikke kan genkende. Hvis der er nogen, der er drejet, så er det regeringen, og det vil jeg gerne takke regeringen for.

For det forslag, der ligger her, og som vi i dag diskuterer, adskiller sig jo markant fra det lovforslag L 14, som regeringen fremsatte, og som regeringen nu har trukket tilbage, på tre afgørende punkter, som er årsagen til, at Venstre kan støtte forslaget her i dag.

For det første er der sket en ændring fra tanken om at indføre en ekstraskat til ideen om at lave en reel individuel opsparring. Det er jo en ganske markant forskel. Hvor regeringens første idé var at bruge ATP-systemets fordelingsmekanismer bl.a. fra de unge til de ældre på arbejdsmarkedet, så har vi nu formået at få regeringen til at gå med til at lave en individuelt baseret opsparring, hvor den enkelte lønmodtager eller selvstændige erhvervsdrivende er sikker på, at det beløb, man indbetaler som led i den tvungne opsparring i 1998, med forrentning, krone til krone er det samme beløb, man får tilbage, når man går på pension.

For det andet har vi nu fået en bagatelgrænse. Det er, som jeg sagde før, ikke nogen hemmelighed, at vi ikke mener, at det er det private forbrug, der er årsagen til, at der er pres på den danske økonomi, men snarere forbruget i den offentlige sektor. Men uanset hvad man så mener om det, så er de fleste vel enige med mig i, at man i hvert fald ikke kan beskyldes f.eks. unge i småjob eller kvinder med ganske få timers beskæftigelse om ugen for, at det er dem, der presser forbrugsfesten i gang. Og derfor er vi glade for, at det ved forhandling er lykkedes at få en bagatelgrænse, som friholder de første 34.500 kr. svarende til den almindelige skattefri bundgrænse.

Og for det tredje vil jeg gerne fremhæve det løfte, som regeringen har givet, og som jeg faktisk gerne vil bede arbejdsministeren om også at forholde sig til her i dag under Folketingets førstebehandling, om, at kommunerne kompenseres. Den enkelte kommune kompenseres krone til krone for det provenutab, der følger af ordningen.

Vi har jo tidligere set, hvordan kommunerne er kommet i klemme, fordi man ved hjælp af bruttoskatten har fjernet beskatningsgrundlaget rundt om i landets kommuner med det resultat, at specielt en række små kommuner netop i disse dage er tvunget til at sætte skatten op. I det lys er vi glade for at kunne notere os, at der ligger et løfte om, at den enkelte primærkommune krone til krone kompenseres for det provenutab, der følger af denne ordning, og jeg skal som sagt bede arbejdsministeren om at bekræfte det tilsagn fra Folketingets talerstol.

På baggrund af de tre punkter, jeg her har ridset op, må vi konstatere, at lovforslaget adskiller sig fundamentalt fra det, der var regeringens udspil, og derfor kan Venstre støtte det.

Jeg må så på falderebet sige til hr. Poul Erik Dyrland, at det undrer mig såre, at hr. Poul Erik Dyrland kan bruge formuleringen, at – og jeg citerer efter hukommelsen: »... der er tale om bøvl, som ingen kan være bekendt«. Det undrer mig såre, at Socialdemokratiets ordfører – efter at have indgået en aftale – går på Folketingets talerstol og konstaterer, at den aftale er så bøvlet, at ingen kan være den bekendt. Så må jeg sige i al stilfærdighed, at så forstår jeg egentlig ikke, at man har givet de indrømmelser, man har givet. Men lad det nu bare være sagt.

Summa summarum: Venstre kan støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Venstres ordfører sagde, at det var et afgørende princip for Venstre, at det beløb, man indbetaler, får man tilbage krone til krone.

Så vil jeg spørge, om det kan bekræftes, at når en bistandsmodtager indbetaler 1.300 kr., så får vedkommende en skattefordel på 500 kr., dvs. at det er ca. 800 kr., vedkommende selv betaler, hvorimod når en højtlønnede indbetaler 1 pct. og f.eks. indbetaler små 3.000 kr., så er skattefordelen ca. 1.700 kr. Dvs. at den rige får 1.700 kr. betalt af staten – tre gange så meget som bistandsmodtageren – og den rige får alle

pengene tilbage, altså også de 1.700 kr., som staten har indbetalt. Er det tilbage krone for krone? Hvis det er krone til krone, at den rige får mange flere statskroner tilbage ved udbetalingen end bistandsmodtageren, så forstår jeg ikke, hvad krone til krone betyder.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne spørge hr. Lars Løkke Rasmussen, om ikke det er rigtigt, når man nu iagttager dels forløbet den pågældende torsdag aften og nat, dels de analyser, der er kommet frem efterfølgende, og i særdeleshed den debat, der så har været her i salen mellem Socialdemokratiets ordfører og ordførerne fra SF og Enhedslisten, at man kan konkludere, at det er tydeligt, at statsministeren den pågældende torsdag aften gik efter et folketingsvalg, at det var filosofien at gå efter et folketingsvalg.

Det var statsministerens udgangspunkt den pågældende aften. Er det ikke rigtigt, hr. Lars Løkke Rasmussen, at meget tyder på, at det var filosofien? Og at grunden til, at man ikke fra regeringens side forsøgte at lave et forlig med SF og Enhedslisten, rent faktisk var, at man troede, man kunne få et sammenbrud med V og K og så tage et folketingsvalg og så have et godt udgangspunkt?

Er det ikke rigtigt – og Venstres opfattelse må vel være den samme som Dansk Folkepartis – at ved et folketingsvalg, hvor udgangspunktet for valget var spørgsmålet om tvangsopsparing, ville de borgerlige partier faktisk ikke have stået så ringe?

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Ja der er mange spørgsmål til hr. Lars Løkke Rasmussen, og jeg ved jo godt det her med tale-tiden, og hvad der er af problemer i det, men jeg vil godt sige, for at hr. Løkke Rasmussen ikke skal være i tvivl om noget som helst: Regeringen og regeringspartierne står ved den aftale, der er indgået. Det kan der ikke herske nogen som helst tvivl om.

Men sandheden er jo også, at netop frikortsmodellen har været gjort til genstand for diskussion i de forhandlinger, der har været den fredag og efterfølgende, hvor regeringen rent faktisk har tilbudt en betydelig lettere administrativ ordning omkring frikortsmodellen, en ordning, som ville tilgodese arbejdsgiverne,

som ville undgå det administrative bøvvl, som de nu får.

Så vil jeg i øvrigt også godt beskæftige mig lidt med hr. Løkke Rasmussens diskussion omkring besparelser på det offentlige forbrug.

Hvordan nu med det? Er det ikke sådan, at man skal ind i nogle meget store og voldsomme offentlige besparelser, hvis man skal hente det samme provenu, som der her er tale om? Jeg kunne godt tænke mig at få hr. Løkke Rasmussens bud på, hvor store besparelser der skal til for at opnå det samme provenu. Og på hvilke områder er det så, at hr. Løkke Rasmussen og Venstre vil spare?

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

Må jeg starte med det sidste først og sige til hr. Poul Erik Dyrlund, at Folketinget jo i morgen skal førstebehandle finansloven. Der vil Venstre og Det Konservative Folkeparti redegøre for, hvad der er vores bud; det er også offentliggjort.

I det fælles forslag til finanslov 1998, som Venstre og Det Konservative Folkeparti har fremsat, har vi angivet det, vi mener er de nødvendige bud for at kunne styre dansk økonomi ind i en god gænge.

Må jeg så sige til hr. Frank Aaen, at jeg kan bekræfte, at krone til krone betyder, at hvis man indbetaler 1.000 kr., får man, når man går på pension som 67-årig, 1.000 kr. plus renters rente tilbage.

Hvis man indbetaler 5.000 kr., får man, når man går på pension, 5.000 kr. plus renters rente tilbage. Det er krone til krone, og det er det, vi har lagt vægt på, fordi der her er tale om en pensionsordning, og derfor er det ret og rimeligt, at borgeren er sikker på at få det beløb tilbage, som vedkommende selv har indbetalt.

Helt afslutningsvis skal jeg til hr. Kristian Thulesen Dahls spørgsmål om statsministerens filosofi, og hvilke overvejelser statsministeren mødte frem med ved åbningsdebatten, sige, at det har jeg ikke begreb skabt om. Jeg kan selv en gang imellem fra den stol, jeg sidder på, være meget i tvivl om, hvad der egentlig er filosofien hos Danmarks statsminister. Jeg tror, det ville være helt forkert, og at jeg ville komme ud i uføre og på gale veje, hvis jeg her fra Folketingets talerstol skulle prøve at udrede, hvad der foregår i statsministerens sind. Det er en opgave, som jeg bestemt nødtigt vil påtage mig.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S): Først skal jeg stille hr. Løkke Rasmussen et helt konkret spørgsmål: Vil Venstre gå ind i nogle forhandlinger med skatteministeren om at få ændret på konstruktionen vedrørende frikortene, således at Venstre kan være medvirkende til at afskaffe noget af det administrative bøv, der er i denne ordning, og således, at Venstre kan medvirke til at lette arbejdsgivernes byrde, når de skal til at administrere det her ude på de enkelte arbejdspladser? Vil Venstre gå ind i en konstruktiv diskussion?

Så kan jeg forstå på hr. Løkke Rasmussen, at når vi taler om offentlige besparelser, er situationen den, at man henviser til det bidrag til finansloven, som man selv har udarbejdet. Jeg kan regne ud efter at have studeret forslaget for i øvrigt længe siden, at det, det handler om her, er, at det overforbrug, som vi forsøger at dæmpe ved denne ordning, lægger Venstre og De Konservative op til, at de svageste grupper i samfundet skal være med til at betale ved besparelser på dagpengene, afkortning af dagpengeperioden, lavere ydelser til folk på uddannelse og efteruddannelse osv.

Det er dem, der skal være med til at betale regningen, kan jeg forstå på hr. Løkke Rasmussen, men det vil Socialdemokratiet under ingen omstændigheder være med til.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg har forstået Venstre sådan, at krone til krone betyder, at når man indbetaler en krone, skal man også have den krone tilbage plus renter, men realiteten er, og det er jo derfor, vi hastebehandler dette forslag, at vi straks skal have lavet forskudsskemaerne om. Det er sådan, at når én med en høj indkomst indsætter 5.000 kr. på ATP, gives der straks en skattelettelse. Det vil sige, at skattevæsenet betaler ca. 3.000 kr., og det betyder, at vedkommende i realitetens verden kun indbetaler 2.000 kr., men til sin tid får 5.000 kr. plus renter og renters rente tilbage. Er det krone til krone?

Det kan jeg altså ikke forstå, og jeg kan ikke forstå, hvordan Venstre kan mene, at det er forsvareligt, at man i den grad hæver i statskassen for at sætte penge ind på folks ATP-konti.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jeg vil gerne spørge Venstres ordfører, om han kan bekræfte, at denne ATP-indbetaling på 1 pct. bliver betragtet som en almindelig pensionsopsparing og derfor kan fratrækkes i den marginale indkomst.

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

Jeg kan da starte med at bekræfte det sidste, og det er så også svar til hr. Frank Aaen, som jo giver en udmærket skildring af mekanikken i det her. Det er jo rigtigt, at når vi skal hastebehandle det her, er det af hensyn til forskudsregistreringerne, fordi det teknisk set er sådan, at det her opkræves på samme måde som arbejdsmarkedsbidrag og ATP via de skatteetræk, som arbejdsgiveren foretager i de konkrete ansættelsesforhold.

Den problematik, hr. Frank Aaen rejser, er jo præcis med til at dokumentere, hvad det her handler om, og hvor skiftet fra regeringens udspil til det, vi nu diskuterer i dag, ligger, nemlig at vi har bevæget os fra en ekstraskat til en individuel pensionsopsparing, som selvfølgelig kan fradrages før skatteberegning.

Det er præcis det, som Venstre har lagt vægt på, og derfor vil jeg da bare takke hr. Frank Aaen for så tydeligt nu i flere omgange at dokumentere, at Venstre har fået den indrømmelse, vi er gået efter, og dermed dementere det, hr. Poul Erik Dyrlund sagde i sin ordførertale, nemlig at Venstre og Det Konservative Folkeparti skulle have drejet 180 grader rundt. Det har vi ikke. Vi er gået efter at få en individuel pensionsopsparing, som krone til krone sikrer den enkelte lønmodtager pengene tilbage ved pensionering, og det har vi fået.

Må jeg så til hr. Poul Erik Dyrlund kort sige, at det nu ikke er muligt inden for rammerne af de taletider, der gælder ved en almindelig første behandling, at gå ind i sådan en stor samfundsøkonomisk debat, den vender vi tilbage til i morgen, men når man fremstiller Venstre og Det Konservative Folkepartis bud på en finanslov 1998 som et indgreb mod de svageste, er det i den grad polemisk.

Nuvel, det er i orden, men det er også misvisende. Vi ønsker på ingen måde at drive klapjagt på de svageste i samfundet. Der er ingen besparelser i Venstres og De Konservatives forslag til finanslov, som går på at regulere satserne i nedadgående retning for de menne-

sker, der er på dagpenge eller kontanthjælp. Der er et ønske om at reformere samfundet, så man i stedet for at have folk gående passivt på ydelser får dem ud i aktivitet.

Men som sagt: Den debat skal vi nok i stedet tage hul på i morgen.

Formanden:

Vi fortsætter den nuværende debat i ordfører-rækken med hr. Bendt Bendtsen.

Bendt Bendtsen (KF):

Lovforslaget omhandler en midlertidig pensionsordning og dækker så det forlig, som V og K indgik med regeringen for knap 2 uger siden. Det har vi hørt flere gange i dag, og det er også derfor, at vi støtter forslaget.

Regeringen foreslog i forbindelse med statsministerens åbningstale, at der gennem ATP skulle indføres en tvungen opsparing på 1 pct. af indkomsten uanset indkomstens størrelse. Pengene skulle indgå i den fælles ATP-kasse, og alle skulle have samme beløb udbetalt ved pension.

Hermed var der jo reelt ikke tale om en opsparing, men om en skat. Regeringen havde lagt op til en skjult skatteforhøjelse, som på det nærmeste var analog med en forhøjelse af bruttoskatten. I bund og grund var forslaget en forhøjelse af bruttoskatten, hvilket økonomiministeren så også har indrømmet.

Det var uspiseligt for Det Konservative Folkeparti, og de foreliggende lovforslag er som bekendt et kompromis mellem det, vi også pegede på, nemlig en frivillig privat, personlig opsparing gennem skattebegünstigede opsparingsordninger, og det, som regeringen fremkom med. Det er altså et kompromis, vi taler om. Det er endt med en regulær opsparing, der individuelt bogføres på en konto i ATP, hvor de indbetalte beløb forrentes, hvorefter hver enkelt ved pensionsalderen får udbetalt beløbet med renters rente.

Hertil kan vi så i dag sige, at vi fik en sidegevinst med en forhøjelse af børneopsparingen for 1998. Også en boligopsparingskonto, hvor renterne er skattefrie, blev det til, så i Det Konservative Folkeparti har vi ikke accepteret regeringens forslag om en forhøjelse af bruttoskatten, men vi har indgået en aftale, hvor vi har accepteret dette tvangselement, medens regeringen har accepteret, at der ikke blev tale om en skat, men derimod en reel, individuel opsparingsordning.

Derfor kan jeg så heller ikke genkende de bemærkninger, som hr. Poul Erik Dyrlund har lanceret her fra talerstolen, om en drejning på 180 grader; vi ser det nok på en lidt anden måde.

Alt i alt må vi sige, at der er nået en løsning, som parterne er blevet enige om, og den kan vi tilslutte os.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S): Nu har både hr. Lars Løkke Rasmussen og hr. Bendt Bendtsen beskæftiget sig med min bemærkning om de 180 grader. Jeg vil da gerne understrege, at vi i Socialdemokratiet er ganske tilfreds med, at man drejede de dér 180 grader, for det betyder jo, at vi har fået en aftale.

Sandheden var den pågældende dag, at vi gang på gang på gang hørte V og K sige, at de under ingen omstændigheder ville gå med til en ATP-løsning. Så sent som efter mødet blev afbrudt klokken 20.20 den pågældende torsdag blev det også i tv sagt: »Vi vil under ingen omstændigheder gå med til en ATP-løsning.« Vi har fået en ATP-løsning, der ganske vist er en anden model end den, regeringen foreslog, og det er vi tilfredse med.

Jeg vil i øvrigt godt stille det samme spørgsmål til hr. Bendt Bendtsen om det her med administrativt bøv, som V og K har ansvar for i denne sag: Vil De Konservative være indstillet på at optage forhandlinger med skatteministeren for at få ændret administrationen af frikortordningen, således at man undgår det administrative bøv, som der nu er lagt op til i ordningen?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg synes ikke, vi fik et helt klart svar fra hr. Lars Løkke Rasmussen, og derfor vil jeg spørge hr. Bendt Bendtsen: Kan De Konservative bekræfte, at en højtlønnet, der af egen lomme indbetaler ca. 2.000 kr. på ATP, samtidig får en gave fra skattevæsenet på 3.000 kr. sat ind på kontoen, og at det er ca. seks gange så stort et beløb, som en bistandsmodtager kan regne med at få indsat? Kan De Konservative bekræfte, at det er dybt asocialt, hvad der foregår, nemlig at jo rigere man er, jo større en gave får man fra skattevæsenet, og at det, der foregår, intet har med krone til krone at gøre? Det har noget at gøre med, at de rigeste endnu en gang får en fin fidus.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Jeg vil starte med hr. Frank Aaen. Vi må forsøge en gang mere.

Det er i hvert fald rigtigt, hvad hr. Frank Aaen siger her fra talerstolen, nemlig at det er en pensionsordning og ikke en skat, og at det er en skattebegünstiget pensionsordning. Det var det, vi gik efter fra konservativ side.

Det er også et svar til hr. Poul Erik Dyrhund.

Det er korrekt, at det ikke er det samme som det, der blev fremlagt her fra talerstolen af statsministeren om en ren ATP-model. Det er en skattebegünstiget pensionsordning, og det var det, vi gik efter fra konservativ side, og det har vi fået.

Jeg må så sige nej til, at den er asocial. Det mener vi ikke den er. Den bliver afregnet krone for krone, og man får renters rente. Det er en pensionsordning; det er ikke nogen bruttoskat.

Til hr. Poul Erik Dyrhund om frikortmodellen: Jamen så er vi ved at nærme os det samme igen. Det er jo ikke en bruttoskat, vi har fået, og det var det, man ønskede. Nu har man fået en nedre grænse, så avisbudet ikke skal betale denne bruttoskat. Sådan er tingene.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg kan godt forstå, at V og K vrider sig lidt ved at blive fremstillet så asocialt, som det her er. Men kan den konservative ordfører ikke bekræfte, at når det er en skattebegünstiget ordning, er den til størst fordel for dem, der har den høje trækprocent? Jo højere trækprocent, jo mere får man foræret af skattevæsenet som følge af denne ATP-indbetaling.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Som hr. Frank Aaen siger, er det jo en skattebegünstiget opsparingsordning, så det er, som hr. Frank Aaen siger. Det kan vi ikke lave om på, for sådan er det nu engang.

Det er en skattebegünstiget opsparing, og derfor er det ikke nogen model, som hr. Poul Erik Dyrhund siger, så vi har ingen problemer med det her.

Aage Frandsen (SF):

Som jeg allerede har givet udtryk for, var vi vilige til i samarbejde med regeringen at lave visse forbrugsbegrænsende foranstaltninger, hvis den økonomiske situation tvang os til det. Bag-

grunden herfor er jo, at vi oplever en vis forbrugsudvidelse, som vel nok ligger i overkant af, hvad vi hidtil har været vant til, og hvad man regner med, økonomien kan holde til. Men det er så også vigtigt at se på, hvad årsagen til denne forbrugsudvidelse er, og hvem der har denne forbrugsudvidelse.

En af hovedårsagerne til, at man kan forvente en væsentlig forbrugsudvidelse i 1998, er den skattereform, som den nuværende regering sammen med to tidligere partnere sørgede for i 1993, der har givet og vil give mennesker med væsentlige indkomster ganske pæne skattelettelser.

Vi har også set, at huspriserne er jobbet op, og derfor har vi været villige til at se på de ting. Men vi mener ikke, det under nogen omstændigheder er rimeligt, at mennesker, der ikke bidrager til forbrugsfesten, mennesker, som ikke har fået en forbrugsudvidelse, også skulle rammes. Det var derfor, vi sagde nej til, at lavindkomstgrupper, og det kan være arbejdsløse, bistandsklienter eller lavtlønnede generelt, skulle bidrage, det var derfor, vi sagde nej til regeringens oprindelige forslag, og det er derfor, vi selvfølgelig helt klart siger nej til det forslag, som ligger her.

Det, vi har med at gøre her, er jo, at alle skal bidrage med 1 pct., og det er det, som Venstre og De Konservative omtaler som krone til krone. Som det allerede er fremgået, betyder det jo ikke, at det er 1 pct., man netto betaler. De, der har de højeste indkomster, betaler i virkeligheden kun 42 pct., fordi skattetrækket er forskelligt, og de, der har de laveste indkomster, betaler 58 pct. Sådan er det, og det vil sige, at de økonomisk velstillede i realiteten betaler mindre i procent end de økonomisk dårligt stillede.

Dertil kommer så, at i 1998 vil de økonomisk bedst stillede jo få en skattelettelse, mens de økonomisk dårligt stillede – arbejdsløse, bistandsklienter, kassedamer osv. – i de fleste kommuner ikke reelt vil få nogen skattelettelse, fordi kommunerne og amterne har sat skatterne op, men på grund af det skrå skatteloft betyder det i virkeligheden, at de højeste indkomster stadig vil få deres skattelettelse.

Det var baggrunden for, at vi foreslog en helt, helt anden model, som skulle være en regulær bunden opsparing, som kun skulle ramme indkomster over 250.000 kr.

Vi må afvise lovforslaget.

I diskussionen om, hvem det er, der har givet sig, kan man i hvert fald sige, at det, Socialde-

mokratiet har givet, er, at de har accepteret en individuel ordning også med hensyn til udbetaling, som blev klart socialt mere urimelig end det, der forelå. Venstre og De Konservative har så accepteret, at det skete i ATP, men det er jo ren teknik, og har accepteret, at det er bundet. Det kan man jo godt forstå de har accepteret, når de har fået de andre indrømmelser.

Derfor må vi altså sige, at vi ikke accepterer lovforslaget, og vi stemmer under alle omstændigheder imod det. Man kunne godt have fundet en løsning, som havde givet nøjagtig den samme forbrugsbegrænsende virkning, men det var bare en begrænsning for de mennesker, som havde råd, og de mennesker, som fik skattelettelser i 1998. Nu er socialdemokratisk lighedspolitik altså, at alle skal bidrage, selv om det ikke er alle, der har råd til det.

Vibeke Peschardt (RV):

Dette lovforslag er, som det jo er sagt heroppefra flere gange, et kompromis mellem regeringen og V og K. Vi havde da gerne set, at det oprindelige forslag om en ændring af ATP-loven, som nogle kalder en ekstra bruttoskat, var blevet gennemført, men det er jo sådan, at når man vil indgå forlig, må man jo også tage, hvad der kommer.

Det er også rigtigt, som det er blevet sagt, at der er noget administrativt bøvl med det, men jeg tror nu, at de problemer bliver til at overse.

Jeg har en enkelt bemærkning til hr. Lars Løkke Rasmussen, som hellere havde set, at pengene her var fundet ved besparelser på de offentlige budgetter, og jeg hørte ikke rigtig hr. Lars Løkke Rasmussens bud på det. Men jeg vil sige, at ud af de 7 mia. kr., man skulle finde i det her, bliver de to altså fundet på statens budgetter, og det er jo så noget, der skal findes, inden finansloven bliver forhandlet.

Det Radikale Venstre kan støtte lovforslaget.

Kim Behnke (FP):

Hver gang Folketinget vedtager nye love og regler, hvor ordet midlertidig optræder sammen med skatter og afgifter, kan vi ikke lade være med at rynke øjenbrynene i Fremskridtspartiet. Vi synes, at den politiske historie i Danmark har alt for mange eksempler på, at begrebet midlertidig er gået hen og blevet permanent. Jeg kan i flæng nævne, at dengang man indførte realrenteafgiften, var det også én, der kun skulle eksistere i et enkelt år. Nu er det en

afgift, som bibringer statskassen f.eks. op til 25 mia. kr. om året.

Derfor kan vi i Fremskridtspartiet godt være bekymrede for, om denne midlertidige særskat, som der er tale om skal opkræves i 1998 som 1 pct. af folks løn, er en særskat, som vil få lov til at vokse og få lov til at eksistere, for når nu de politiske partier sidder samlet ved et finansministerbord i efteråret 1998 og skal få en finanslov for 1999 til at hænge sammen, er fristelsen jo stor til at lade dette system fortsætte og på den måde blive ved med at opkræve denne særskat hos befolkningen.

Når det specielt fra Venstres og De Konservatives side er blevet godtgjort, at dette ikke længere er en særskat, men en regulær pensionsordning, er dertil at sige, at den forklaring køber vi ikke i Fremskridtspartiet. Sagen er jo den, at pensionsordninger normalt er kendetegnet ved, at man selv afgør, om man ønsker at deltage eller ej, og dette frivillighedsprincip gør sig ikke gældende for denne opkrævning af 1 pct. af éns løn til ATP-Fonden. Derfor er det et bidrag med et klart skatteelement.

Når Fremskridtspartiet synes, at denne løsning er dårlig, skyldes det bl.a. det fuldstændig korrekte argument, som SF's ordfører, hr. Aage Frandsen, netop har fremført, nemlig at der faktisk findes folk her i landet, for hvem 1 pct. af lønnen ikke er penge, de har råd til at aflevere. Der findes familier, der ikke har deltaget i nogen forbrugsfest, som ikke har købt nye, store biler, som ikke har optaget ekstra lån i deres huse osv., men som bor i små lejligheder og har en økonomi, der kun lige akkurat kan hænge sammen.

De mennesker har ikke nogen som helst glæde af at få at vide, at når de engang bliver 67 år, hvis de bliver 67 år, kan de få pengene udbetalt igen. De har brug for pengene i dag og i morgen, når deres børn skal have mad, når de selv skal have varme i stuerne og tøj på kroppen. Derfor kan det ikke nytte noget, at man laver en ordning, som folk uanset økonomiske forhold bliver tvunget til at bidrage til.

Der er også andre i dette samfund, for hvem denne procent ikke betyder noget som helst. De laver lidt ommøbleringer på de konti, de har i deres pengeinstitut, og så frigør de pengene fra andre opsparingsordninger og har på den måde akkurat lige så meget til forbrug, til nye biler og til nyt luksusforbrug, som de har haft hidtil.

Derfor burde man have løst problemet ved, at man havde stimuleret til øget privat opspa-

ring, og den udvikling, der i disse år er inden for kapitalpensioner, andre ratepensioner og pensionsordninger i forsikringsselskaber, vidner om, at befolkningen har en stor vilje til selv at spare ekstra penge op.

Havde man lavet en simpel forhøjelse af beløbsgrænsen for f.eks. kapitalpensionsordningerne, er vi sikre på, at man havde opnået den forbrugsbegrænsning, som man så gerne vil opnå, og efter vores vurdering havde det også været en bedre og en sundere metode, for så ville det være penge, der har stået atomiseret rundt i forsikringsselskaber og individuelle pengeinstitutter.

Nu kommer pengene til at stå i ATP-Fonden og kommer til at udgøre en konstant fristelse for enhver finansminister, der pludselig står og har brug for penge, på nøjagtig samme måde som de penge, der i sin tid blev indsat i Den Sociale Pensionsfond og også med løfter om, at de skulle komme pensionisterne til gode. Senere har man finanslov for finanslov gjort indhug i pengene, de sidste par år oven i købet i Den Sociale Pensionsfonds hovedstol, og pengene bliver overført til finansloven og bliver udbetalt til alle hånde andre formål end kun til gavn for pensionisterne.

Vi frygter, at en sulten finansminister en dag får disse penge til at indgå i statskassen på en eller anden måde, og vi frygter, at det er en ordning, der kommer til at fungere i langt flere år end i 1998.

Derfor siger vi nej, og vi anbefaler Folketinget at forkaste lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S): Det var såmænd blot en enkelt kommentar til hr. Kim Behnke og hans hypotese om kommende finansministres eventuelle lyst til overgreb på ATP-midlerne.

Jeg har nu ikke den opfattelse, at i hvert fald statsministre, der vil komme fra det parti, jeg tilhører, kunne have den lyst, men man kan selvfølgelig aldrig nogen sinde afvise, at hvis vi fik en Fremskridtsmand som finansminister, ville vedkommende inddrage det hele.

Fremskridtspartiet er i øvrigt, ved vi jo, imod ATP-Fonden. Det har de udtalt gentagne gange, og det ville jo være meget nærliggende for sådan en herre at inddrage det hele.

Men jeg må klart afvise den hypotese, som hr. Kim Behnke her fremfører.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg vil glæde mig til meget hurtigt at klippe hr. Dyrlunds bemærkninger ud, for dem kan vi så citere den dag, det skulle ske fyldest.

Jeg er opmærksom på, at det var en konservativ finansminister, som startede med at gøre indgreb i Den Sociale Pensionsfond, men efter at der er kommet en socialdemokratisk finansminister, har man fortsat angrebene på Den Sociale Pensionsfond og hentet penge over til finansloven til formål, der overhovedet ikke har noget at gøre med det, der oprindeligt var formålet med at optage penge i Den Sociale Pensionsfond.

Det kan godt være, at jeg tager fejl. Jeg siger bare, at når jeg kigger i bakspejlet og ser, hvad Folketinget har vedtaget af ting og sager gennem årene, og hvor man så på betimelige tidspunkter har været nødsaget til og fundet flertal for at ændre på tingene, skræmmer historiens billeder. En finansminister fra Fremskridtspartiet ville ophæve ATP-ordningen med det samme, for ATP – disse tre bogstaver – har kun en eneste betydning, nemlig alle tiders pjat.

Frank Aaen (EL):

Regeringens udgangspunkt for at arbejde med et indgreb var, at det private forbrug er stigende. Hvis man vil ramme et luksusforbrug og et stigende forbrug, må man selvfølgelig ramme dér, hvor det er, og ikke ramme alle de steder, hvor der ikke er nogen forbrugsfest.

Regeringen har jo selv med tal dokumenteret, at ledige, bistandsmodtagere, lave indkomster ikke har haft nogen forbrugsudvikling. Der er ikke nogen forbrugsfest overhovedet, og derfor afviste vi at gå med til et indgreb, som også ville ramme disse grupper. Det var punkt 1.

Punkt 2. Da vi så så teknikken i det, man havde foreslået, var det oven i købet skruet sådan sammen, at dette lovforslag, vi ser i dag, rammer hårdere, jo lavere indkomst man har.

Vi har lavet beregninger over det. En enlig kontanthjælpsmodtager, som nu skal indsætte 1.300 kr. af de for få penge, vedkommende har i forvejen, i ATP, kommer på den måde af med brutto 1,6 pct. af indtægten, efter skat 0,9 pct. af indtægten, hvorimod den højtlønnede, der tjener 300.000 kr. om året – for ikke at snakke om dem, der tjener endnu mere – godt nok i princippet skal betale 1 pct., altså allerede dér mindre end hvad bistandsmodtageren skal af med, men oven i købet har en endnu større skattefor-

del. Når vi indregner den, er man nede på, at de højtloønnede skal af med 0,4 pct.

Jeg forstår ikke, at regeringen kan komme med et udspil, hvor man ikke alene rammer de laveste, der ikke har haft nogen forbrugsfest, men samtidig også skruer det sådan sammen, at de i procenter bliver ramt mere end dobbelt så hårdt som dem, der har fået de store indkomstfremgange. Og medregner vi så oven i købet det, vi lige har talt om, nemlig muligheden for at flytte de penge, man har stående på én konto, ind på en skattebegünstiget opsparingsform med boligopsparing og indregner den skattefordel, det giver, viser det sig i praksis ifølge vores beregninger, at den, der tjener 300.000 kr., får en forbrugsbegrænsning netto, der er mindre i kroner end den forbrugsbegrænsning, bistandsmodtageren bliver udsat for.

Det er simpelt hen uforståeligt, at regeringen kan komme med sådan noget til Folketinget. Utroligt, at V og K støtter det, men det er selvfølgelig mere nemt at forstå, for V og K har altid ført en politik, der går ud på at klippe dem, der er svagest og har mindst, og til gengæld fodre dem, som har mest.

Der kan selvfølgelig ikke være nogen tvivl om, at når man har en sådan asocial sammenkrøning af indgrebet, kan vi ikke støtte det. Vi må stemme imod det og oven i købet gøre opmærksom på – det var det, vi havde inde i debatten – at det altså også er sådan, at de allerrigeste får en kæmpemæssig skattefordel ud af dette indgreb, og at den skattebegünstigelse, de får, også bliver forrentet år efter år efter år i ATP. Det vil sige, at når det kommer til udbetaling til sin tid, får de også et beløb, der mange gange overstiger det, som ATP-modtageren får.

Det er asocialt, og det må afvises.

Sonja Albrink (CD):

I CD er vi glade for, at det lykkedes at få parterne til forhandlingsbordet. Vi er også glade for det, vi i CD kalder Mimi-modellen, der blev resultatet af forhandlingerne, hvor man får udbetalt det samme, som man har indbetalt.

Når regeringen foreslår tvungen opsparing, er det en ganske fornuftig idé – som CD også har været inde på – at det sker ved en ordning, som befolkningen har en forståelse af, og at befolkningen har tillid til, at pengene rent faktisk bliver udbetalt. CD mener, at denne stramning af finanspolitikken sker med et bredt forlig hen over midten. Regeringen har vist forhand-

lingsvilje, og det har Venstre og De Konservative også, så alt i alt er det det, Danmark har brug for, og derfor støtter vi forslaget.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg forstår da godt, at hr. Lars Løkke Rasmussen tidligere i debatten måtte undlade at reddegøre for, hvad der skete i statsministerens hoved eller i statsministerens sind den torsdag nat, hvor dette forlig blev indgået, og også forud for det. Jeg vil helst heller ikke have den opgave at skulle kigge ind i statsministerens sind og vurdere, hvad der sker dér.

Men omvendt må man jo sige, at hvis nu statsministerens hensigt den pågældende torsdag aften havde været at køre efter et sammenbrud og udløse et folketingsvalg, må det jo være frustrerende for Venstre og De Konservative at tænke på, at så kunne vi have siddet med en ny regering på plads, en borgerlig-liberal regering, om kun godt en uges tid, som kunne have set frem til at have fire år foran sig til at lægge en ny økonomisk politik for Danmark. Det er ikke sagen nu. Vi står ikke med det som udgangspunkt og med det som fremtidsperspektivet sådan lige umiddelbart, for V og K gjorde alt, hvad de kunne, for at undgå et folketingsvalg og deltog i det forlig, som vi nu behandler hovedparten af, kan vi jo godt sige, hovedhjørnestenen af.

Det er stadig væk uforståeligt for Dansk Folkeparti, at V og K ikke gik målrettet efter at få det sammenbrud, at få det folketingsvalg, som vi troede at også V og K gerne ville have hurtigt – jo før, jo bedre.

Lad det være sagt med det samme, at som vi ser det i Dansk Folkeparti, er det klart, at det forslag, der nu er til behandling her i Folketinget, er bedre end det, regeringen oprindeligt lagde frem for Folketinget. Det er klart, at vi går fra en oprindeligt ren bruttoskat, en ren skatteforhøjelse, til nu at have et element af opsparing i stedet for. At det så er tvangsopsparing, og at det derfor også burde være uspiseligt, er en anden sag, men at der er den reelle forbedring i forslaget, kan man jo ikke helt se bort fra.

Men nu er det altså en tvangsopsparing, hvor borgerne ikke selv kan vælge, om de vil spare op, eller de ikke vil spare op. Samtidig er det endda en tvangsopsparing i ét institut, nemlig ATP. Når man tænker på de debatter, vi tidligere har haft her i salen – også ofte foranlediget af hr. Lars Løkke Rasmussen selv, som jo også er ordfører i dag – som jo netop har gået på, at

selv de eksisterende midler i ATP skulle folk have mulighed for frit at flytte til andre institutioner, for at der kunne komme konkurrence om de her midler, om deres placering, ja, så er det uforståeligt, at Venstre og De Konservative er gået med til, at tvangssparingen skal placeres i ATP, og at det ikke skal være frivilligt for indbetalerne, altså lønmodtagerne, hvor tvangssparingen skal foregå. Det er det andet kritikpunkt, der er i denne sag.

Når vi ser på selve elementet, om der er behov for overhovedet at lave en opsparing, er Dansk Folkeparti helt på det rene med, at det kan der meget vel være behov for. Men spørgsmålet er jo, hvor den opsparing i givet fald burde foregå: om den skulle foregå i den private sektor, som jo må holde for, altså lønmodtagerne, som skal indbetale et beløb, eller om det offentlige burde gå foran med en øget opsparing. Hvis man kigger på, hvor der er et opsparingsunderskud, jamen så er det jo ikke i den private sektor, så er det i den offentlige sektor, der er et underskud. Derfor burde Venstre og De Konservative altså i forhandlingerne have holdt fast på, at der skulle nogle mærkbare offentlige besparelser og dermed en øget offentlig opsparing til, for at man kunne gå ind i det her forlig.

Det, vi kan se af forliget, er, at dette element er faldet fuldstændig bort. Man holder fast i det, regeringen oprindeligt selv foreslog, men de yderligere offentlige tiltag, som var et tidligere krav, da vi diskuterede statsministerens åbningsredegyrelse, er jo fuldstændig faldet bort i forliget.

Det er endnu en gang – og det er så det tredje kritikpunkt – uforståeligt, at man derved har lavet et forlig, hvor man i den grad har undladt at kigge på, om den offentlige sektor kunne være medvirkende til at forøge opsparingen, for det er altså dér, Dansk Folkeparti ser, at der er behov for at lette på speederen, ikke hos de private. Faktisk viser de seneste tal, vi har fået om den forbrugsfest, man siger eksisterer, det modsatte. De viser jo faktisk, at der er en nedgang inden for visse brancher i efterspørgslen af varer og tjenesteydelser.

Endelig vil jeg heller ikke undlade at nævne som det sidste kritikpunkt, jeg skal komme med i dag vedrørende denne ordning, at det jo ikke er en ordning, som bremser forbrugsfesten – hvis man endelig skulle sige, at den var der – for de mest velstillede i det her samfund. Det er jo rigtigt, som også hr. Frank Aaen har påpeget

på forskellig vis, at de mest velstillede foretager denne opsparing ved at flytte rundt på nogle midler, de har, og så kan de i øvrigt fortsætte det forbrug, som de har i forvejen.

Det er de små i dette samfund, for hvem det faktisk er svært at finde 1 pct. af bruttolønnen at indbetale, der reelt må indstille en del af det forbrug, som de har. Det er dem, der vil kunne mærke denne ordning mere, end det er dem, der kan flytte rundt på nogle midler og så blot bruge af den opsparing, de har liggende, og så indbetale den her tvangssparing.

Så alt i alt, med de her fire punkter, betyder det selvfølgelig, at Dansk Folkeparti stemmer imod det her forslag, og vi ærgrer os altså gule og grønne over, at det er lykkedes regeringen at få V og K med på det makværk, som dette i virkeligheden er.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil gerne starte med at takke aftalepartierne omkring det her lovforslag – og det er Venstre og De Konservative – som på den måde bakker op om regeringens økonomiske politik, som jo er en forudsætning for, at vi fortsat kan have en beskæftigelsesfremgang, som i virkeligheden vækker beundring og opmærksomhed verden over.

Det er klart, at når vi taler om et forlig og en aftale og et kompromis, så er det sådan set ikke så besynderligt, at aftaleparterne har forskellige udgangspunkter, og det, der jo er det fornemme ved et forlig, er så, at man bevæger sig imod hinanden, og det har man jo altså også gjort i denne sag. Om den ene så har bevæget sig mere end den anden, kan man jo diskutere fra nu af og til næste jul, og spørgsmålet er, om det er så voldsomt interessant.

Det, jeg synes er interessant, er, at vi har fået en ordning, som alle bortset fra dem, der har frikort, skal bidrage til efter den formåen, de nu har, baseret på en indtægt. Det er det, der gør, at den økonomiske byrde for den enkelte ikke er så voldsom, fordi alle skal bidrage.

Og når jeg hører hr. Frank Aaen tale om de dér meget voldsomme fordelingspolitiske konsekvenser, som hr. Frank Aaen kan se i den her ordning – og bevar mig vel, vi havde også gerne set en anden ordning; det var vores udgangspunkt – så synes jeg alligevel, at man skal bare en anelse ned på jorden, for der kunne jo være nogen, der sad med en fornemmelse af, at denne her ordning plukkede de sidste hår af nogle, der ikke havde hår på hovedet.

Sådan er det jo ikke. Sådan er det jo rent faktisk ikke. Hvad handler det her om? Altså for en, der har en indtægt på omkring 200.000 kr. om året, handler det om, at man skal betale net-to et sted mellem 60 og 70 kr. om måneden. Hvis det er en dagpengemodtager, vi snakker om, så er det omkring 50-60 kr. om måneden. Så det er jo ikke, fordi det er så voldsomt fordelingspolitisk skævt, når man ser det ud fra den enkeltes ydeevne.

Fordelen ved, at alle kommer med ind i ordningen, er, at den ikke er så byrdefuld, heller ikke for dem, der er på de indtægtsniveauer, som jeg just har nævnt.

Det, jeg også ser som fordelene ved denne ordning, er, at den administreres i ATP. Det var ikke det, der var Venstres og De Konservatives udgangspunkt, og jeg vil godt så sige tak for, at man har bevæget sig over til, at ATP-systemet faktisk er en glimrende måde at kræve op på. Det er ubureaukratisk, det er en administrationsform, som vi kender, og som vi ved sikrer en god forrentning. ATP er faktisk et af de bedste steder, man kan sætte sine penge hen.

Jeg vil om det, der har været sagt om det administrative bøvvl, blot sige dette, at her havde vi også foretrukket en anden løsning. Vi synes ikke, det er hensigtsmæssigt med to sats-er. Og det er jo i og for sig ikke rigtigt, den måde, som hr. Bendt Bendtsen fremstillede det på. Det siger jeg blot for en ordens skyld – ikke for at korrekse og ikke for at drille. Men det er jo ikke sådan, at hvis man havde valgt en anden ordning vedrørende opkrævningen, at avisbudet så skulle betale. Det ville jo have været sådan, at avisbudet eller vedkommende, der havde et lille job op til 34.500 kr., havde fået det efterreguleret ved årsopgørelsen. Så der er jo ikke nogen forskel i det ræsonnement. Vi var enige om, at alle, der har et frikort, ikke skal betale. Det er alene et spørgsmål, om man kunne finde den ene metode eller den anden metode.

Men vi står naturligvis bag aftalen her – det siger sig selv. Og jeg vil slutte med at tilkendegive over for hr. Lars Løkke Rasmussen, som jo af naturlige grunde er optaget af kommunernes ve og vel – det er vi andre sådan set også, vil jeg godt sige; ja, ja, det er alle partier, specielt en måned før kommunevalget, ikke sandt – at det jo er blevet tilkendegivet under forhandlingerne, og jeg vil da også bekræfte det her fra talerstolen, at kommunerne DUT'es efter de almindelige DUT-principper, som ikke ret mange har

mulighed for at gennemskue, men det er det system, som vi henholder os til, når vi skal have ro omkring kommunernes økonomi og også gøre dem mindre bekymrede, end de ellers ville være.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg er fuld af forståelse af, at én med ministerindtægt ikke mener overhovedet at kunne mærke det her. Og det er rigtigt: Her taler vi om 0,4 pct. af bruttoindkomsten. Jeg er helt sikker på, at det kan ingen minister mærke.

Men jeg synes, man skal passe på med at negligere, at en enlig på bistandshjælp med dette her næste år har 800 kr. mindre i lommen. 800 kr. er altså for nogle mennesker mange penge, og jeg synes ikke, man bare skal sige, at det er ligegyldigt.

Når det oven i købet viser sig, at bistandsmodtageren procentvis kommer af med mere end dobbelt så meget som den højtlønnede, så er jeg meget glad for, at det ikke er mig, der står her som minister og skal forsvare et sådant indgreb.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil også godt til ministeren sige, at det selvfølgelig er rigtigt, at 60-70 kr., som jo så er ca. 800 kr. om året, måske ikke er alverden. Men det, jeg synes man skal sammenholde det med, er: Er det den person, der har denne indkomst, som bidrager til, at forbruget i Danmark eventuelt er for højt? Er det en person, som er lavtlønnet – en kassedame eller en person, som er arbejdsløs – der bidrager til, at forbruget er for højt? Er det en person, der er på bistandshjælp, der bidrager til det? Eller er det de mennesker, som i 1998 får en ganske pæn skattelettelse, og som jo også måske er parcelhusejere og dermed også har fået en stor friværdi? Er det de personer, der bidrager?

Man kan selvfølgelig sige, at vi alle sammen skal bidrage, men jeg synes bare, det er en underlig form for lighedspolitik, at alle skal bidrage, og at det så er retfærdigt.

Spørgsmålet er: Hvem har bidraget til, at økonomien eventuelt har problemer, og hvem har råd til at betale? Det er derfor, jeg vil spørge ministeren: Hvis nu regeringen skulle lave en ideel model, var det så så vigtigt at få alle med, det vil sige også bistandsklienterne, i det her? Er det ikke mere rimeligt at sige, at det er folk,

der har de høje indkomster, som primært skal bidrage, hvis forbruget er for stort?

Derfor kunne man godt have valgt en model, der gik ud på, at det gælder indkomster over en vis størrelse, og at det kun er den del af indkomsten, der er over en vis størrelse, f.eks. 250.000 kr., der skal betales bidrag af. Det var rent faktisk det, som en konservativt ledet regering – som var mere social i den henseende – lavede i 1980'erne.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Kun den enkelte bemærkning, at jeg har ikke negligeret, at 50 kr. kan være mere for nogen end for andre. Bestemt da ikke. Det kunne jeg ikke drømme om.

Men når man hører debatten, lyder det, som om det er flere tusinde kroner, og at man så ikke har salt til et æg. Sådan er det jo ikke. Men jeg erkender, at 50-60 kr. for den, der er på dagpenge, også kan opfattes som en slags penge, naturligvis; det vil jeg slet ikke negligere.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 12: Forslag til lov om ændring af lov om stempelafgift. (Forhøjelse af pantebrevsstempel for ejerboliger og fritidshuse).
Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 7/10 97).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Klaus Hækkerup (S):

Baggrunden for det lovforslag, Folketinget nu tager fat på at behandle, er den vurdering, der er lavet i Nationalbankens kvartalsoversigt for tredje kvartal i år. Heri slås det fast, at hver gang formuen i fast ejendom stiger med 100 kr., stiger forbruget med 10 kr. Samtidig påvises det, at formuen i fast ejendom er steget fra 55 mia. kr. i 1993 til 82 mia. kr. i 1997.

Den kraftige stigning i ejendomsværdierne bevirker altså en kraftig stigning i forbruget, og en kraftig stigning i forbruget bevirker igen en forværring af vores betalingsbalance, en forværring, der har kunnet se ud til at vende betalingsbalancen fra et overskud til et underskud. Derfor de indgreb, der er blevet foreslået fra regeringens side, og som Folketinget i varierende omfang har tilsluttet sig.

Lovforslaget tilsigter at begrænse forbrugs-væksten ved at gøre det dyrere at optage lån i værdistigningen i boligen. Det gøres ved, at stempelafgiften ved optagelse af lån forhøjes fra de nuværende 1½ pct. til 5 pct. med virkning fra den 7. oktober i år og indtil udgangen af 1998.

Salg af ejendomme og tillægsbyggeri fritages, så vi kan altså stadig have et ejendomsmarked, der fungerer, som det fungerede forud for lovforslagets fremsættelse. Endvidere fritages erhvervsejendomme, sådan at omsætningen her ikke berøres, og endelig – for at undgå omgåelse – er det fastsat, at overdragelse mellem ægtefæller ikke anses for ejerskifte, og det vil sige, at der her skal betales 5 pct. i stempelafgift.

Lovforslaget er rimeligt afbalanceret socialt. Det begrænser dér, hvor forbrugsstigningen er, uden at ramme nogen urimeligt, og jeg skal fra Socialdemokratiets side anbefale lovforslaget til vedtagelse hurtigst muligt.

Erling Oxdam (V):

Da Venstres ordfører for dette lovforslag er forhindret i at møde – det er hr. Peter Brixtofte – har jeg påtaget mig at være ordfører ved førstebehandling.

Lovforslaget er jo en del af regeringens forbrugsbegrænsende eller adfærdsregulerende pakke, men er ikke omfattet af det forlig, som V og K har indgået med regeringen.

Lad det være sagt med det samme: Venstre kan ikke støtte lovforslaget. Vi mener først og fremmest, at det er forkert i den grad at lægge